

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De zoektocht naar regen van Mus

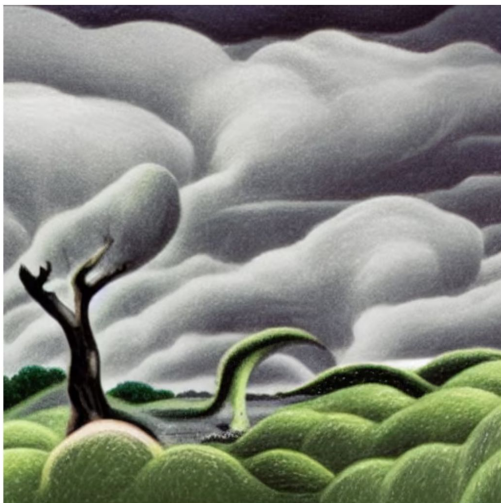
Lang geleden, woonden er in een dorp vlakbij de zee, veel indianen. Onder hen was een hele aardige oude krijger die bij zijn geboorte grote macht had gekregen en die daarom veel geweldige daden kon doen. Hij had één dochter. Ze was erg mooi en zachtaardig. Ze had geen interesse in wilde avonturen en ze leefde een heel rustig leven, maar alle mensen mochten haar graag en ze was altijd welkom, waar ze ook ging. Haar oude vader was erg trots op haar en hij zei opschepperig: "Ze heeft veel van mijn wijsheid geërfd en op een dag zal ze met een groot man trouwen." Maar het meisje zelf dacht weinig aan het huwelijk of aan mannen, want ze zei dat ze klein van geest waren en dat ze liever alleen woonde dan altijd te luisteren naar hun opschepperij en hun dwaze geklets.

Al snel verspreidde de naam van de dochter zich wijd en zijd, door de dorpen aan de zee kust, en er kwamen veel mannen om haar hand vragen. Maar haar vader zei: "Ik heb niets te zeggen. Ze zal haar eigen keuze maken." En ze zei: "Ik zal alleen met iemand trouwen die me kan amuseren en interesseren en gezelschap kan houden. Ik hou niet van saaie mensen."

Op een dag kwam Loon haar opzoeken. Hij zag er erg goed uit, hij droeg goede kleren en hij had grote vaardigheden als visser. Hij kwam omdat hij dacht dat hij erg knap was, en hij geloofde dat zijn knappe uiterlijk het meisje zou veroveren. Maar ze mocht Loon niet, want hij had niets te zeggen. Toen ze met hem sprak, staarde hij alleen maar, en tenslotte barstte hij in luid gelach uit. Toen zei het meisje: "Je hebt een kleine geest, net zoals de anderen." En ze liep weg.

Toen kwam Vos in een poging om het meisje verliefd op hem te laten worden. En een hele dag jaagde hij zijn staart rond en rond in een cirkel, in een poging het serieuze meisje te amuseren. Maar het lukte hem niet zo goed, en net als Loon vertrok ook hij, in wanhoop. En vele anderen kwamen, maar ze hadden hetzelfde lot, en uiteindelijk besloot het meisje om geen huwelijkskandidaten meer te zien, maar alleen met haar vader te gaan wonen. De jongemannen van het dorp waren allemaal heel boos omdat het meisje zo slecht over hen had gesproken, en vaak roddelden ze over haar. "Ze zegt dat we kleine geesten hebben," zei er één. "Ze moet boeten voor deze beledigingen", zei een ander. Dus zwoeren ze dat ze op de één of andere manier haar trotse geest zouden breken en haar verdriet zouden brengen. Eén van de grote mannen van het dorp was Wervelwind. Hij kon zichzelf onzichtbaar maken en haalde vaak slechte grappen uit. Dus gingen de jongemannen naar hem toe en vroegen hem om hulp. Terwijl ze met hem stonden te praten, zagen ze het meisje lopen. Wervelwind stormde op haar af en sloeg

haar neer in de modder. De jongemannen keken en ze lachten allemaal luid, en het meisje schaamde zich heel erg. Ze ging terug naar huis en vertelde haar vader wat er was gebeurd, en liet hem haar vuile kleren zien. Haar vader was erg boos en zei: "Wervelwind moet hiervoor boeten. Hij zal onmiddellijk worden verbannen." Haar vader ging naar het Opperhoofd en diende een klacht in tegen Wervelwind en het Opperhoofd besloot dat Wervelwind het dorp moest verlaten. Hij stond er niet bij stil wat het resultaat van deze keuze zou

kunnen zijn. Dus Wervelwind bereidde zich voor om de plaats te verlaten.

Nu was zijn beste vriend Regen. Maar Regen was geboren zonder ogen. Hij was blind en Wervelwind moest hem altijd overal heen leiden. Dus zei

Regen: "Als jij het dorp verlaat, wil ik het ook verlaten, want zonder jou kan ik hier niet leven. Ik zal hulpeloos zijn als ik niemand heb om me te leiden." De twee gingen samen op weg en Wervelwind leidde de oude Regen aan zijn zijde. Waar ze heen gingen, wist niemand. Ze waren vele maanden weg toen de mensen hen heel erg begonnen te missen. Hun afwezigheid begon in het hele land te worden gevoeld, want er was geen wind en er was geen regen. Eindelijk riep het Opperhoofd een raad bijeen en Wervelwind mocht terugkomen. De mensen besloten om boodschappers naar de twee zwervers te sturen om

hen te vertellen wat er was gebeurd en om hen terug te brengen. Ze stuurden eerst Vos op zoektocht. Vos trok vele weken door het land en rende zo snel als hij kon over vele wegen en over hoge beboste bergen. Hij doorzocht elke grot en spleet, maar hij had geen succes. Geen blad of grasspriet bewoog, en het land was helemaal uitgedroogd en het gras was verdord bruin en de beken en rivieren werden allemaal droog. Eindelijk, na een vruchteloze zoektocht, kwam hij thuis en bekende hij beschaamd dat zijn zoektocht was mislukt.

Toen riepen de mensen Beer om de zoektocht voort te zetten. En Beer sjokte over de aarde, snoof de lucht op, keerde met zijn krachtige schouders boomstammen om, dwaalde over grote rotsen en waagde zich in diepe spelonken. En hij deed veel navraag, en hij vroeg de Berg Ash: "Waar is Wervelwind?" Maar de berg Ash zei: "Ik weet het niet. Ik heb hem al maanden niet gezien." En hij vroeg de Rode Spar, en de Pijnboom, en de Aspen, die Wervelwind altijd als eerste zien, maar ze wisten het niet. Dus Beer kwam thuis en zei: "Ik kan ze niet vinden."

Het opperhoofd was erg boos vanwege het falen van Vos en Beer, maar een wijze man zei: "Die dieren zijn nutteloos in een zoektocht als deze. Laten we de vogels proberen. Zij slagen vaak waar andere dieren falen." En het Opperhoofd stemde toe, want het land verkeerde in grote nood. Veel vissersboten lagen stil op de zee bij de kust, niet in staat om te bewegen omdat Wervelwind weg was, en de beken waren allemaal droog omdat er

geen regen was, en het gras en de bloemen verwelkten. Dus riepen ze de vogels te hulp.

De grote Kraanvogel zocht in het ondiepe water en tussen het riet, en stak zijn lange nek in diepe plaatsen, en Kraai keek tussen de heuvels, en IJsvogel vloog ver de zee in, maar ze kwamen allemaal terug en zeiden:

"Ook wij hebben gefaald. De zwervers zijn nergens op het land of op de zee." Toen begon de kleine Mus de zoektocht. Voordat hij vertrok, plukte hij een kleine donsveer van zijn borst en maakte die vast aan een stok die niet groter was dan een sliert hooi. Hij hield de stok in zijn snavel en vloog weg.

Dagenlang ging hij naar het zuiden, de hele tijd kijkend naar de veer, die aan de stok in zijn snavel hing. Maar het bleef daar onbeweeglijk hangen.

Op een dag, nadat hij een grote afstand had afgelegd, zag hij de donsveer heel zacht bewegen, en hij wist dat Wervelwind niet ver weg moest zijn. Hij ging in de richting van waaruit de veer waaide.

Weldra zag hij onder zich zacht groen gras en prachtige bloemen in verschillende kleuren, en bomen met groene bladeren en vele kabbelende beken stromend water. En hij zei bij zichzelf: "Eindelijk heb ik de zwervers gevonden." Hij volgde een eindje een beekje tot het eindigde in een grot in de heuvels. Voor

de grot bloeiden veel bloemen en het gras was zacht en groen, en de hoge grassen knikten heel zachtjes met hun hoofd. Hij wist dat degenen die hij zocht binnen waren, en hij ging heel stilletjes de grot binnen. Net achter de deur smeulde een vuur en daar lagen Regen en Wervelwind, allebei diep in slaap. Mus probeerde hen wakker te maken met zijn snavel en zijn geschreeuw, maar ze sliepen te diep. Toen nam hij een kooltje van het vuur en legde het op de rug van Regen, maar het sputterde en siste en ging al snel uit. Hij probeerde het weer maar hetzelfde gebeurde weer. Toen nam hij een derde kool, en deze keer werd Regen wakker. Hij was zeer verrast toen hij een vreemdeling in de grot hoorde, maar hij kon hem niet zien omdat hij blind was. Dus maakte hij Wervelwind wakker om hem te beschermen.

Toen vertelde Mus hun van de grote problemen in het noorden en van de grote ontberingen en het verdriet dat hun afwezigheid de mensen had gebracht, en hoe erg ze werden gemist en van het besluit van de raad om hen terug te roepen. En Wervelwind zei: "We komen morgen terug als we zo hard nodig zijn. Je kunt teruggaan en je mensen vertellen dat we komen. We zullen er de dag nadat jij aankomt zijn." Dus Mus, die erg trots was op zijn succes, vloog terug naar huis. Mus ging naar het Opperhoofd en zei: "Ik heb Regen en Wervelwind gevonden en morgen zullen ze hier zijn." En het Opperhoofd zei: "Vanwege jouw succes, zult je nooit worden opgejaagd voor wild of gedood worden voor voedsel."

De volgende ochtend kwamen de twee reizigers terug naar het land. Wervelwind kwam eerst en grote stofwolken voorspelden zijn komst. De zee sloeg hoog tegen de rotsen, en de bomen gilden van blijdschap en wuifden met hun kruinen, allemaal vrolijk dansend vanwege zijn terugkeer. Toen Wervelwind voorbij was, kwam Regen. Dagenlang bleef de regen bij de mensen en de bloemen bloeiden en het gras was weer groen en de beekjes stonden niet meer droog. En sinds die tijd zijn wind en regen nooit lang afwezig geweest aan de Atlantische kust.

En tot op de dag van vandaag weet het volk van de Mussen wanneer er regen komt. En om de komst van de regen aan te geven, verzamelen ze zich en kwetteren en huppelen en maken een geweldige drukte. En de Indianen zijn trouw aan de belofte van het Opperhoofd, en ze zullen niet op mussen jagen voor wild, en ze doden ze ook niet voor voedsel of voor hun veren. Want zij herinneren zich dat van alle vogels het de oude mus was die lang geleden met succes naar de regen had gezocht.